

[Udenrigsministeren.]

talte toldnedsættelser i overensstemmelse med den i sommeren 1967 fastlagte tidsplan.

Medens alle EFTA-lande og Japan har tilsluttet sig dette forslag, er EEC-landenes stilling endnu ikke fastlagt, men det er regeringens håb, at det vil vise sig muligt at nå en løsning. Herudover vil det utvivlsomt være nødvendigt, at USA træffer interne foranstaltninger, der kan betingne verdensbetalingsbalanceunderskuddet.

De senere ugers stærke uro på det internationale pengemarked har sin rod i det amerikanske betalingsbalanceunderskud, og nøglen til guldproblemet's løsning ligger derfor i Washington. En nedbringelse af USA's betalingsbalanceunderskud er en nødvendig betingelse for at få ro på det internationale pengemarked, men kan ikke i alle tilfælde betragtes som en tilstrækkelig betingelse. Danmark har tilsluttet sig guld-puljelandenes beslutning den 16.-17. marts om at adskille det private guldmarked fra centralbankernes guldmarked. Denne foranstaltning er vel ingen løsning af problemet, men kun en midlertidig ordning, der vil kunne begrænse guldspekulationernes skadelige virkninger.

Med hensyn til det internationale betalingsystems fremtid støtter Danmark planerne om supplerung af de eksisterende valutareserver ved etablering af et system af gensidige trækningsrettigheder i Den internationale Valutafond. Dette vil kunne være begyndelsen til en udvikling imod en gradvis afvikling af guldets pengemæssige rolle og tilvejebringelse af et rationelt udlignings- og likviditetssystem inden for valutafonden som grundlag for de internationale betalinger.

Som bekendt afholdt de 10 vestlige valuta-lande et møde herom i Stockholm den 28. og 29. marts. Kun Frankrig modsatte sig på mødet den planlagte reform af det internationale valutasytem. Videre fremskridt kan næppe ventes før efter det amerikanske præsidentvalg.

Det er regeringens håb, at der i den kommende tid vil ske fremskridt på dette område, og at tilliden til dollaren vil blive genoprettet gennem effektive amerikanske foranstaltninger, som nedbringer det amerikanske betalingsbalanceunderskud uden at hindre en fortsat udvidelse af den interna-

tionale handel. Kun herigennem kan man sikre en stabil udvikling på det internationale pengemarked.

I Danmarks samhandel med østlandene har der i de senere år fundet en betydelig udvikling sted. Vareudvekslingen er således fra 1960 til 1967 steget med næsten 70 pct. og den danske eksport med godt 80 pct., således at den i 1967 havde en værdi af ca. 750 mill. kr.

Fra udenrigstjenestens side gøres der en betydelig indsats til fremme af vor eksport til disse lande både generelt og i form af støtte til den enkelte eksportvirksomhed.

Regeringen, der ønsker den hidtidige udvikling yderligere fremmet, har truffet skridt til fortsat liberalisering og smidiggørelse af samhandelens former samt til lettelse af det tekniske og industrielle samarbejde med østlandene.

Det er også hensigten at intensivere udenrigstjenestens bistand til danske eksportørers arbejde på disse markeder.

UNCTAD-verdenshandelskonferencen i New Delhi er bragt til afslutning. De fleste udviklingslande havde formentlig fra starten gjort sig klart, at der ikke på konferencen kunne opnås afgørende resultater for de forskellige hovedspørgsmål, ikke mindst fordi USA og Storbritannien på grund af deres betalingsbalancevanskeligheder ville vægre sig ved at påtage sig nye konkrete økonomiske forpligtelser. Alligevel må konferencens udfald være en skuffelse for udviklingslandene.

Konferencens vigtigste resultat er vedtagelsen af et tidsskema for etablering af et system for toldpræferencer til fordel for udviklingslandene, hvorefter de vestlige lande i de kommende måneder inden for OECD vil arbejde videre på udformningen af systemet for atter at mødes med udviklingslandene inden for UNCTAD senere på året. Først i løbet af 1969 kan dog dette arbejde ventes færdigt.

Herudover har konferencen vedtaget en forøgelse af målsætningen for industrilandenes udviklingsbistand fra 1 pct. af netto-nationalindkomsten til 1 pct. af brutto-nationalproduktet, dog uden fastsættelse af nogen tidsfrist. Det ville indebære for lande som Danmark, at vi på længere sigt skulle forøge vor udviklingsbistand med 20-25 pct. mere end fastsat i 1 pct.-planen for 1968-73.